

Carles Monguilod Agustí. Sóc advocat penalista. Vaig néixer a Girona el 13 d'agost de 1958. Em vaig llicenciar en dret per la Universitat de Barcelona. Sóc pare de dos fills, en Marc i la Maria. He estat professor de dret penal i d'oratòria a l'Escola de Pràctica Jurídica del Col·legi d'Advocats de Girona. L'any passat vaig publicar el meu primer llibre, *Vint-i-cinc anys i un dia. Reflexions d'un advocat penalista*, a l'Editorial Ara Llibres.

El defensor

Aquella tarda havia estat d'una intensitat que ratllava la bogeria. Moltes visites al despatx. Segurament massa. També l'habitual ruixat de trucades telefòniques. De fet, res que no s'hagués vist altres vegades en aquell bufet d'advocats penalistes, que era, probablement, el més important de la ciutat. Tot plegat, però, havia deixat l'advocat Jordi Xavier Bogimcò literalment extenuat. Necessitava marxar, plegar veles i arribar a casa per relaxar-se.

Des que s'havia separat, el lletrat tenia molt clar que no podia perdre la disciplina que imposa la vida rutinària. Segurament per això, abans de recollir-se en la tranquil·litat burgesa de la llar, tot i el seu cansament va passar per la piscina municipal a fer uns quans «llargs», amb un estil d'una evident precarietat que l'acostava perillosament a l'espècie dels batracis. Un cop a casa va sopar frugalment i, per postres, es gronxà en la placidesa d'un

acollidor gintònic moderadament carregat. Una repassada a la premsa del dia va ser el preludi que el dugué cap a l'estaborniment reparador del son.

I aquella nit va tenir un somni. Era un somni recurrent que el perseguia periòdicament com una malaltia crònica. Somiava que es trobava inesperadament en un escenari imponent i majestuós que imposava un reverencial respecte (o potser era por), i no només perquè era ple a vessar d'un públic expectant que el mirava amb ulls penetrants i inquisidors. El públic estava esperant, afamat, a veure de quina manera l'espavilat advocat resoldria aquell difícil tràngol, com solucionaria aquella situació que li exigia fer una de les defenses més complicades de la seva vida. Una defensa a tot o res.

El contrari pressionava fort i era indiscutiblement molt hàbil. Era un gat vell, un d'aquells rivals que te-

JORDI VERGÉS

nia totes les estratègies ben apreses i una fama de no voler perdre mai cap enfrontament. I ell, en Bogimcò, amb tants d'anys a l'esquena com a expert defensor, no podia fallar. S'hi jugava el prestigi i (reconeguem-ho) també bastants diners. L'advocat suava. Es removia al llit mentre la seva imaginació narcotitzada li anava passant la imatge repetida de les embranzides sense pietat del seu rival. Aquesta vegada percebia la sensació que podria perdre. Aquesta vegada en Jordi Xavier somiava que no somiava i que, per primera vegada en molts anys, podia perdre aquell enfrontament tan important. I a sobre, amb tant de públic. I amb tanta premsa i ressò mediàtic. ¿Que potser no s'havia preparat prou bé l'assumpte? ¿Que potser s'havia confiat massa i havia menystingut l'entitat i el nivell del seu rival? En Jordi Xavier patia. Patia com poques vegades havia patit.

De cop es va despertar amarat de suor. Taquicàrdic. Va respirar alleugerit en sentir-se despert. Entre la boira encara present que li havia deixat la son en retirada va comprovar feliç que tot havia estat només un somni. Sortosament, no perdria aquell enfrontament. Almenys aquesta vegada no. La seva fama de defensor implacable seguiria intacta.

Mentre anava cap al lavabo a fer un pipí –sense la pressió de no fallar en la punteria, ara que vivia sol– va somriure recordant que, com sempre li passava quan tenia aquell malson, encara no sabia ben bé si tot succeïa en el Tribunal Penal de l'Audiència de Girona o en la gespa replantada de l'estadi de futbol de Montilivi.

Després de quedar amb pau amb la seva bufeta va tornar al llit i va dormir tota la nit com un angelet.